

Sygn. akt V CSK 340/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa "A." Sp. z o.o. z siedzibą w G.
przeciwko E. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt X Ga 441/14, X Gz 476/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 18 grudnia 2014 r. Powódka powołała się na występowanie w sprawie sześciu problemów, stwierdzając, że zachodzi potrzeba zajęcia w stosunku do nich przez Sąd Najwyższy stanowiska.

Jak wskazano w judykaturze Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Problemy sformułowane przez powódkę nie odpowiadają tej przesłance. Za istotne zagadnienie prawne w tym rozumieniu trudno uznać pytanie o zakres przesłanek objęcia określonej rzeczy ochroną ubezpieczeniową (problemy pierwszy, trzeci i czwarty). Kwestie te mają czysto kazuistyczny charakter i uzależnione są przede wszystkim od konkretnej treści stosunku ubezpieczenia. W konsekwencji, problemy te nie mogłyby stanowić podstawy do przyjęcia ogólnego stanowiska, odrywającego się od okoliczności konkretnych spraw – a tym samym, nie mogą one

odpowiadać istotnemu zagadnieniu prawnemu w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Za istotne zagadnienie prawne w opisanym wyżej rozumieniu nie można też uznać problemów związanych z odpowiedzialnością za naruszenie zobowiązania do objęcia rzeczy ochroną ubezpieczeniową. W tym wypadku rozstrzygające znaczenie także ma treść konkretnego stosunku zobowiązaniowego, co znacząco ogranicza uniwersalność problemów wskazywanych w treści skargi. Niezależnie od tego należy zauważyć, że problemy wskazywane przez powódkę nie są bezpośrednio związane z istotą problemu występującego w sprawie. Jak ustalił Sąd drugiej instancji, zawarcie umowy ubezpieczenia nie zostało dokonane samodzielnie przez stronę pozwaną, lecz nastąpiło w ramach współdziałania stron. Powódka miała możliwość wyrażenia opinii co do przedstawionych jej warunków ubezpieczenia, umowa zaś została zawarta dopiero po jej akceptacji. Kwestie odnoszące się do obowiązków samej pozwanej (problemy drugi, piąty i szósty) pozostają na uboczu tego zagadnienia – mającego kluczowe znaczenie dla sprawy – a tym samym, ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy nie mogłoby przyczynić się wprost do oceny poprawności zaskarżonego orzeczenia.

Należy wreszcie podnieść, że powódka przedstawiając pytania, które miałby rozstrzygnąć Sąd Najwyższy, nie powołała żadnej argumentacji jurydycznej mającej wskazywać na to, że budzą one wątpliwości i mogą być różnie oceniane.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.